

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
BROJ: 71 0 P 030847 14 Rev 2
Banjaluka, 19.04.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca, B.Đ. iz B., zastupanog po punomoćniku, Ž.Š., advokatu iz B.L., protiv tuženog, M.I. iz B.L., zastupanog po punomoćniku, Đ.S., advokatu iz B.L., radi ispunjenja ugovora, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjoj Luci broj 71 0 P 030847 11 Gž od 22.05.2012. godine, na sjednici održanoj dana 19.04.2016. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 030847 08 P od 10.06.2011. godine odbijen je zahtjev tužioca kojim je tražio da se tuženi obaveže da mu na ime zajma vrati 20.036,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 21.10.2005. godine.

Istom presudom obavezan je tužilac da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati 2.250,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 030847 11 Gž od 22.05.2012. godine žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca kojim traži da se tuženi obaveže da mu po osnovu ugovora o zajmu zaključenog dana 20.08.2005. godine isplati 20.036,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 21.10.2005. godine.

Ovako postavljen zahtjev tužilac zasniva na tvrdnjama: da je po osnovu ugovora o zajmu od 20.8.2005. godine, dao tuženom 20.036,00 KM, a da se tuženi obavezao da mu taj iznos vrati za dva mjeseca, tj. 20.10.2005. godine; da mu tuženi po proteku roka od dva mjeseca nije vratio zajam.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da su Ž.T., D.I. i R.B., kao investitori zaključili ugovor o zajedničkoj izgradnji sa Društvom za ... R. d.o.o. iz S. kao suinvestitorom, a predmetom kojeg ugovora je bila zajednička izgradnja stambeno-poslovnog objekta u B., da je ugovor ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem Ov-20028/4 29.12.2004. godine i da su ugovor potpisali za investitore, M.I. kao njihov punomoćnik, a za suinvestitora B.Đ. kao punomoćnik; da su nakon toga, M.I. kao punomoćnik investitora i B.Đ. kao punomoćnik suinvestitora zaključili i dva aneksa ugovora o zajedničkoj izgradnji; da je rješenjem Republičke uprave za ... br.10-475-802/03 od 29.01.2004. godine utvrđena obaveza investitora, kao imaoca prvenstvenog prava korištenja gradskog građevinskog zemljišta radi izgradnje stambeno-poslovnog objekta, da plate naknadu za rentu u iznosu od 104.590,00 KM; da su ugovorom o zajedničkoj izgradnji Ov 20028/4 od 29.12.2004. godine investitor i suinvestitor dogovorili da će suinvestitor snositi troškove rente; da je iz tih razloga, 20.08.2005. godine, B.Đ. kao punomoćnik suinvestitora dao M.I. kao punomoćniku investitora, 20.036,15 KM na ime rente po rješenju Republičke uprave za ... br.10-475-802/03 od 29.01.2004. godine, o čemu je sačinjena priznanica koju su potpisali obojca; da iz uplatnice na ime investitora proizlazi, da su isti po osnovu rente uplatili Gradu B. 20.000,00 KM; da su parnične stranke kao punomoćnici investitora i suinvestitora, potpisale ugovor o sporazumnom raskidu, iz kojeg proizilazi da ugovorne strane nemaju nikakvih potraživanja jedna prema drugoj; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu dana 28.01.2008. godine.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, pa je stoga sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da tužilac shodno odredbama člana 7. i člana 123. Zakona o parničnom postupku nije dokazao da je sa tuženim zaključio ugovor o zajmu, pa da je stoga i njegov zahtjev po osnovu ugovora o zajmu u ukupnom iznosu od 20.036,00 KM neosnovan.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda pa je sudio tako što je odbio žalbu tužioca i potvrdio prvostepenu presudu.

Odluke nižestepeni sudova su pravilne.

Odredbama člana 557. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17./93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO) je propisano, da se ugovorom o zajmu obavezuje zajmodavac da preda u svojину zajmoprimecu određenu količinu novca ili kojih drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimec se obavezuje da mu vrati poslije izvjesnog vremena istu količinu novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i istog kvaliteta.

Za uspjeh u ovoj parnici, shodno odredbama člana 7. i 123. Zakona o parničnom postupku parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP) tužilac je bio u obavezi da dokaže, da je tuženom, po osnovu ugovora o zajmu, predao 20.036,00 KM i da su pri tome dogovorili da mu tuženi taj novac vrati u roku od 2 mjeseca.

Kako iz stanja nižestepeni spisa proizilazi: da su parnične stranke, kao punomoćnici investitora i suinvestitora, potpisali ugovor o zajedničkoj izgradnji; da se tim ugovorom o zajedničkoj izgradnji, suinvestitor obavezao da plati troškove rente, mada su ti troškovi padali na teret investitora, po rješenju Republičke uprave za ...B. L. broj 10-475-802/03 od 29.01.2004. godine; da je tužilac kao punomoćnik suinvestitora dao tuženom kao punomoćniku investitora, 20.08.2005. godine, 20.036,15 KM na ime rente po rješenju Republičke uprave za ... B.L. broj 10-475-802/03 od 29.01.2004. godine; da su investitori taj iznos, odnosno 20.000,00 KM uplatili Gradu B.L. na ime rente po navedenom rješenju, ovaj sud nalazi, da je pravilan zaključak nižestepeni sudova, da tužilac nije dokazao da je sa tuženim zaključio ugovor o zajmu 20.08.2005. godine, po osnovu kojeg ugovora mu je dao 20.036,00 KM.

U prilog tome je činjenica, da su parnične stranke kao punomoćnici investitora i suinvestitora, potpisale ugovor o sporazumnom raskidu, iz kojeg proizilazi da ugovorne strane nemaju nikakvih potraživanja jedna prema drugoj.

Kod takvog stanja stvari, pravilne su i odluke nižestepeni sudova kojima je odbijen zahtjev tužioca da mu tuženi na ime zajma vrati 20.036,00 KM.

Ovakav zaključak se ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima, da su nižestepeni sudovi pogrešnom ocjenom provedenih dokaza, konkretno povredama odredaba člana 8. ZPP-a došli do pogrešnog zaključka, jer naprotiv, iz stanja nižestepeni spisa jasno proizilazi, da su nižestepeni sudovi pravilnom ocjenom svih provedenih dokaza u smislu odredaba člana 8. ZPP-a došli do pravilnog zaključka u pogledu neosnovanosti zahtjeva tužioca, iz razloga što tužilac nije dokazao svoje potraživanje.

Obzirom da se odluka drugostepenog suda ne može revizijom pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, shodno odredbama člana 240. ZPP, krajnje se neosnovanim ukazuju revizioni prigovori, da se odluke nižestepeni sudova zasnivaju na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Kako tužilac nije dokazao, da je sa tuženim zaključio ugovor o zajmu po osnovu kojeg ugovora mu je dao 20.036,00 KM, bez uticaja su na drugačiji zaključak suda revizioni prigovori, da se odluke nižestepeni sudova zasnivaju na pogrešnoj primjeni materijalnog prava u smislu odredaba člana 95. stav 1. ZOO, jer da ovlaštenja koja su imale parnične stranke prilikom potpisivanja ugovora o zajedničkoj izgradnji, nisu data u skladu sa zakonom.

Iz istih razloga su neosnovan i revizioni prigovori, da su nižestepeni sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo, jer da na pravilan način nisu tumačili odredbe ugovora o zajedničkoj izgradnji, odnosno da nižestepeni sudovi nisu vodili računa da naknada na ime rente nije uobičajen posao u izvršenju ugovora o građenju.

Slijedom datih razloga, nameće se zaključak, da se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, a kako ista nije zahvaćena ni nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248. u vezi sa članom 456 a ZPP donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić